

finder overensstemmende med sund Udvikling.

Sandelig, en fin Logik!

Vi betragter det som en Fornærmelse, og vi har Ret til at betragte det som en Fornærmelse, at vi skal lyve og lokke, skal reduceres til at benytte Trællens Vaaben: Snedighed, hvor det er vor Ret og vor Trang med al mulig Aabenhed at sige, hvad vi mener er til Gavn for os og andre.

Gad vidst, hvad en sulten Mand vilde sige, om man anviste ham som den eneste ham værdige Maade at spise Grød paa den Opførsel at liste omkring Fadet, se ud af Vinduet, mens han rapsede en Mundfuld, lade optaget af en Avis, mens han rapsede nok en Mundfuld. I det hele taget, se ud til at være optaget af alt

andet end stille sin Sult. Han vilde da antage den, der foreslog ham sligt, for simpelthen at være gal.

Naar man spiser, saa spiser man. Og taler en Kvinde om Valgpolitik, skal hun ikke behøve at pludre om Sommerfugle i Øst, mens hun mener Reformer i Vest.

Skal vi absolut tvinges til at være lavsjaelede og rænkefulde? — og høre Haansord for det samtidig. Mener man, at det er saa heldige Egenskaber, at man endelig maa bibeholde dem, værne om dem, rendyrke dem, saa de kan gaa i Arv til de følgende Generationer?

Lyve og liste plejer ikke at betegnes som Vejen til sund Udvikling; der turde være al Anledning for Kvinden til at protestere mod vedblivende at faa bare den Vej anvist.

De troende Kvinder og Kvindesagen.

Af Marie Michelet, Kristiania.

»Der foregaar i denne Tid for vore Øjne en Rejsning af Nutidens Kvinder, hvortil Verdenshistorien ikke har set Mage. Man vil næppe i Historien kunne paavise en Kulturkamp, der i saavidt kort Tid har grebet slig om sig, og som er mærket med saa mange betydningsfulde Sejre, som Kvindens Kamp for sine sociale Rettigheder. Men er da denne Bevægelse villet af Gud? Jeg har aldrig været i Tvivl om, at den er et Udslag af Guds alvise Verdensstyrelse, og at Han har særlig Brug for denne Bevægelse til sit Riges Udvikling og Vækst mod Fuldendelsen.«

Med disse Ord tager en norsk Præst, *Harald Olstad*, i en meget bemærkelsesværdig Artikel om »Kirken og vor Tids Kvindebevægelse«^{*)}, Standpunkt til Kvindesagen. Bemærkelsesværdig, fordi det mig bekendt er første Gang, en Præst hos os

raaber et Varsko til Kirken og beder den være paa sin Post over for den store Bevægelse, som nu foregaar lige under dens Øjne, men som den i altfor høj Grad har ladet, som den ikke saa, og i al Fald ikke havde noget Ansvar overfor. Og dobbelt bemærkelsesværdig, fordi han efter en grundig og saglig Prøvelse af Kvindesagen og dens Væsen kommer til det Resultat, at denne Bevægelse for enhver troende maa vise sig som Guds Aands opdragende og udviklende Gerning, der nu ruster hele den ene Halvdel af Menneskeheden til med nye, hidtil ubrugte Kræfter, at træde ind i Arbejdet »mod Fuldendelsen«.

Kvindesagen, som den ytrer sig i vore Dage, har og bør have, en dobbelt Op-gave. Den har maattet kræve Retfærdighed og Lighed for Kvinden. Den har maattet løbe Hovedet mod tidligere Tiders Mur af Fordomme og forudfattede Me-

^{*)} Tidsskriftet »Urd«, Kristiania, Nr. 7 og 8, 1907.